

gældende Befolkning, foregaa under den nuværende Regerings Auspicier, thi det er jo en Selvfølge, at den nuværende Regering maa arbejde paa at faa Konventionen vedtagen, og hvor loyalt den end optræder, vil den ikke kunne undgaa at øve et Tryk paa Befolkningen, saa at Betyggelsen ved en saadan Afstemning vil for mig og Flertallet være ganske betydningsløs.

Jeg gentager dette, at Flertallet vil ikke noget Plebiscit, det forlanger ikke nogen Folkeafstemning, men hvad det i ethvert Tilfælde ikke vil, er en Folkeafstemning, naar Sagen i Forvejen er afgjort. Et andet Spørgsmaal er, om man med Hensyn til en Afstemning, der skal foregaa, medens Sagen staar hen uafgjort, inden Traktaten er godkendt fra Rigsdagens Side, kan komme til at forhandle om, hvilke Mænd der skal komme til at afgive deres Skøn. Vi staa paa den lovlige Grund, den af Lovgivningen anviste Grund, naar vi sige, at de Folk, vi kunne spørge, ere udelukkende Vælgerne til Kolonialraadene. Andre have, saa længe vi have haft Øerne, ikke haft noget at sige i Øernes Anliggender.

Paa Flertallets Vegne tillader jeg mig da at indstille til det høje Ting, at vi føre Folketingets Beslutning af 29de f. M. tilbage til den Affattelse, som Sagen fik her i Tinget den 23de f. M., og som gaar ud paa, at inden Rigsdagen tager Stilling til Konventionen, skal der ved en nærmere udviklet, hemmelig Afstemning mellem Kolonialraadvælgerne fremkomme en Udtalelse fra disse om, hvorvidt de ønske Konventionen godkendt og Afstaaelsen til Amerika effektueret, eller de foretrække at blive ved det gamle Moderland.

Madsen-Mygdal: Der er i Erklæringen et Forhold, som jeg gerne først vil omtale med et Par Ord. Der staar nederst pag. 16 i et af de Aktstykker, der ledsage Erklæringen som Bilag, i en afgiven Betænkning af Senatets Komite for udenlandske Anliggender, at Meningen med den sidste Sætning i § 1 er at løse Kolonialkassen og de Forenede Staters Regering fra ethvert Ansvar for den garanterede Rentens Ikkebetaling; noget lignende staar nederst pag. 17. Nu er det bekendt for os alle sammen her i Tinget, at der foreligger Erklæringer i modsat Retning. Vi have fra den højtærede Konseilspræsident faaet fuldstændig tilfredsstillende Forklaring i saa Henseende, hvorefter der ikke er Tale om, at den danske Regering lige saa lidt som den amerikanske har

nogen som helst Forpligtelse med Hensyn til at løse Kolonialkassen for Ansvaret for den garanterede Rentens Betaling. Det forekommer mig derfor ikke rigtigt, at disse Aktstykker offentliggøres, kastes ud i Landet, ligge aabne for Landets Øjne, medens de Aktstykker, der indeholde den modsatte Forklaring, ikke ere tilgængelige for Offentligheden. Det var det, jeg vilde bemærke, inden jeg gaar over til selve Sagen.

Med Hensyn til den falder det mig ikke ind at følge den ærede Ordfører gennem hele hans lange Foredrag og gentage, hvad vi have sagt i denne Sal 3—4 Gange i Forvejen. Det forekommer mig at være at lægge alt for meget Beslag paa ærede Medlemmers Tid og Opmærksomhed. Jeg skal derfor ikke følge den ærede Ordfører i hans lange Redegørelse af Sagens Forhistorie, uagtet der nok kunde være et og andet for mig at sige dertil. Jeg skal kun sige, at jeg i Dag ligesom forrige Gang havde det Totalindtryk af hans lange Foredrag, at hans egentlige Mening er at forkaste Traktaten. Han talte forrige Gang stærkt imod den, og hans Udtalelser i Erklæringen gaa ud paa det samme. Maaske er det ogsaa Meningen med det nu fastholdte Forslag; jeg skønner i alt Fald ikke, at det kan have nogen anden Mening end Traktatens Forkastelse. Men hvis saa var, var det bedre at sige det rent ud, ligefrem at sige Nej, saa vidste vi Besked.

Det er jo vitterligt for alle, at vi paa vor Side oprindeligt have været imod en hvilken som helst Afstemning, dels fordi der under de lange Forhandlinger om Traktaten ikke har været Tale om en saadan, og dels fordi det ogsaa har været sagt, at det var ligefrem en Forudsætning for Traktatens Vedtagelse, at der ikke skulde foretages nogen Afstemning paa Øerne, og endelig fordi vi, som jeg tidligere har gjort Rede for, ikke skønne, at en i alt væsentlig fremmed Befolkning, hvilke Grænser man end maatte sætte for Valgretten, er rette vedkommende til at afgøre denne store Sag, baade for vort Lands og ogsaa for Øernes Vedkommende. Men det er jo ogsaa vitterligt, at der paa forskellig Vis er kommet stærke Krav frem om en Afstemning, gennem Adresser til Rigsdagen, til Kongen, de ere komne frem i Bladene, og alvorlige Mænd, der med Liv og Sjæl ere med paa Øernes Afstaaelse, have ment det nødvendigt at lade foretage en Afstemning først. Et saadant Krav om Afstemning er ogsaa kommet